

Saditi moramo tiste jabolčne vrste, ki imajo te le lastnosti:

1. Mora deblo popolnoma neobčutljivo biti tudi v neugodnih krajih; 2. mora imeti krepko rast; 3. da raste v vsaki zemlji; 4. mora biti rodovitno in 5. mora dati tak sad, da je za mizo, za kupčijo, za sušilo in za mošt.

Zadnji veliki zbor sadjerejcev v Misniji je kot najboljša plemena spoznal ta-le tri: 1. Zlato angleško zimsko parmeno, 2. kaselsko veliko reneto, 3. reneto iz Blenheimu.

Nadalje se je pa še govorilo, da v ne presuhi zemlji Harbertova reneta izvrstno rodi, drugi so zopet trdili, da bode „Schöner von Boskoop“ v kratkem vse prekosil. Nekateri strokovnjaki zopet „Ohio Reinette“ čez vse hvalijo.

A jaz mislim vendar, ostanimo le pri prvi trojki, ter jej dodajmo še: Štajarski monšancej (steier. Maschanzger recte Marschlanzer), avstrijsko (Canada-Reinette), katera se, kakor sem se pri nadučitelju, g. Oraču v Rogateu sam prepričal, tamkaj izvrstno obnaša, veliki renski bobar (rheinischer Bohnapfel) in Ribstonov pepinek (Ribstons Pepping).

Kar pa trdiko, katera je pa premalo okusna in voščenka (Wachsapfel), katera ima prepočasno rast, in se tedaj najbolje cepi v že visoko drevo, zadeva, še ni znano, ako povsod dobro rodite ali ne. Trdika pri nas rada hira.

Omenjena jabolka so prav pozna. Želi li eden ali drug dobra, pa tudi bolj zgodnja plemena, naj cepi: beli Astrakan in Chartamowsky; kot nekaj bolj pozna: plamenasti kardinal, (geflammer Kardinal), jesenski kosmač (graue Herbstreinette), knežaka (Fürstenapfel) grafenstajnerja (Gravensteiner) ali Dancigerja.

Ne zamerite, da še nekaj dodam in opazim, da je v prvi vrsti na dobro, globoko in rodovitno zemljo obzri jemati, da se drevo pravilno sadi in da imamo dobrih pa ne veliko raznovrstnih plemen. Kaj pomaga, ako imam 40 plemen, in od vsakega le 3 vagane, gotovo bode bolje, ako imam 3 plemena po 40 vaganov, katera lahko prodam. Najimnitnejšo reč bi bil skoraj pozabil. Ako imamo sadeže, kateri prav obilno rodijo, je tudi treba, jih podpirati, jim bolj streči, obilno gnojiti, da prezgodaj ne hira in popolnoma ne opešajo.

Dr. Gustav Ipavic.

Sejmovi. Dne 13. novembra v Gomilici. Dne 15. novembra na Vranskem, v Poličanah, v Središču in Radgoni.

Dopisi.

Iz Trnovelske vasi. (Slovesnost.) Vseli dan smo preživeli na 27. oktobra ob prihodu Nj. cesarske visokosti, cesarjeviča Rudolfa in cesaričinje Štefanijske. To vam je bil pravi praz-

nični dan za nas slovensko ljudstvo. V Celiškem mestu je bilo brez števila ljudi. Sploh vsakega stanu, da bi iz celega srea pozdravili visoka gosta z našim slovenskim pozdravom: živio. Ker se pa nahaja na naši čisto slovenski zemlji tudi veliko nemškutarjev, zato so se tako sploh povsodi med nas Slovence namešali in svoj „hoch“ vpili, ali to se ni čisto nič slišalo, kajti pri nas velja le „živio“. S svojim pozdravom smo vrgli nemčurski „hoch“ čisto na tla in tedaj le „živio naš Rudolf in Štefanija mnogo in mnogo let!“ — Kar se tiče letine, ne smemo reči: preslabo, kajti pridelali smo mnogo, večji del vsega dovolj razun jesenskih pridelkov, posebno še pšenice, rži, ovsa in koruze. A kaj pomaga, ko nimata pšenica in oves nobene cene. Tudi živina se ne prodá za nobeno kupčijo, tedaj pa bode sila za denar, da se plačajo davki in za druge potrebe pri gospodarstvu. — Kaj pa je še kaj z našim županom? Preminol je malo hrup nemčurstva po naši občini, prestali smo letno vročino in prišla je neugodna jesen, in prerani mraz nam je barvo spremenil na zemlji, ravno tako pa je barvo izgubil tudi županov klobuk in se spremenil v črnega. Ali je morda to znamenje spreobrnjenja ali ka li?

Iz Ptuja. (Pevsko društvo.) Tretji redni veliki zbor „slov. pev. društva“, bode v nedeljo dne 20. novembra 1887 ob 6. uri zvečer v prostorih „Narodnega doma“ na Ptujcu s sledečim sporedom: I. nagovor predsednika, II. poročilo tajnika, III. poročilo blagajnika, IV. poročilo računskih preglednikov, V. volitev novega odbora, VI. raznoterosti. Gosp. poverjeniki kakor tudi posamezni udi, ki so s svojo društvenino še zaostali, se uljudno prosijo, da jo pošljejo predsedništvu vsaj do 16. novembra da bode mogoče do zborovanja račune urediti. Po zborovanju vrši se v čitalnični dvorani zabava s petjem in plesom. K obilni udeležbi tega zborovanja in zabave vabi vse člane in prijatelje „slov. pev. društva“.

Odbor.

Iz Mariborske okolice. (Vprašanje.) Slišali smo, da se je v Svičini meseca oktobra po nedeljah in praznikih začelo nemško pridigovati, in sicer enkrat pri rani in drugokrat pri pozni božji službi. Ali se godi to z znanjem in dovoljenjem kn.-šk. konsistorija? V Svičini ste le dve ali tri rodovine nemške na meji Gomiliški. Nekateri farmani baje pravijo: Danes je pa nemška pridiga, po kaj bom v cerkev šel, saj je ne zastopim. (Mi še o tej novotariji nismo slišali ničesar, mislimo tudi, da je — nemogoča. Sicer še bomo pa povprašali na dotičnem mestu, kaj je na tej govorici. Ured)

Iz Slatine. (Pobožna gospa.) Lep vzgled globokega zaupanja do Boga smo imeli letos priložnost videti med Slatinskimi gosti. V 9. hiši je stanovala angleška grofica, prav

bogata gospa. K nam prihajajo navadno gostje vseh ver, pa eni so bolj mrzli, kakor drugi, če je treba Boga častiti. Večidel vidimo v kapeli roki v zadi sklenjeni, oči pa letajo po vseh kotih in osebah, krščanskega duha ni poznati pogosto. Čudno pa tudi zelo dobro se nam je tedaj zdelo, ko smo videli, kako vé prav imenitna gospá Boga moliti. Vsa njena obleka je bila dragocena, svetla svila. Kakor je obleka imenitna, je bilo tudi njeno srce žlahno, bogaboječe. Skoro vsaki den od sredine julija do sredine septembra hodila je s svojo služabnico k sv. meši in sv. obhajilu. Kaj je bilo njej mar, da se ji posvetneži posmehujejo in pravijo: Molitva je le za priprosto, neumno ljudstvo, ki nima druge tolažbe, kakor da leta v cerkev. Ona je bila prepričana, da ji ne more potrebne tolažbe dati ne njeno veliko bogastvo, denar in posestva, ampak da si mora dušnega miru iskati le tam, kjer se v resnici najde. Takega miru pa v resnici potrebuje ta imenitna gospa. Na Angleškem se je spoznala, tako pripoveduje njena služabnica, pred 21 leti s svojim sedanjim možem. Bil je protestant in hotel jo je vzeti. Ona mu je pa svojo roko le pod tem pogojem obljubila, da bo katolik. Rekel ji je, da se bo to vsaj v 6 letih zgodilo. Začela je že takrat Boga za njegovo spreobrnjenje moliti in to dela vedno do današnjega dneva. Akoravno pa ne kaže mož še zdaj v zakonu volje se kedaj spreobrniti, vendar ne odneha žena zanj moliti. Ne moti je v pobožnosti ne množica let, tudi ne skopari z denarjem, srčno vdana v božjo voljo. Zgodi se tvoja volja, o Gospod! Hodila je skoraj k vsem sosednjim cerkvam in se je goreče priporočala priprošnjam Matere božje in velikim svetnikom. Pisatelj teh vrstic jo je sam videl, kako pridno je molila sv. rožni venec in poklekovala pred posamezne oltarje. Tudi je dajala lepe krajcarje v cerkvene zakladnice. Ta gospa je res sama imela dušno tolažbo in tem večje zasluženje, ker je nas druge s svojim zgledom vlekla do boljše molitve.

Iz Središča. (Opazke.) [Konec.] Proti koncu svojega spisa g. R. stariše opominja, naj stopijo po božji službi k učitelju povpraševati po svojem otroku. To je vse hvale vredno. Nikakor pa se ne moremo strinjati s tem, kar pravi v naslednjem od besede do besede: „Pa tudi o drugih rečeh lahko učitelja za svet vprašate. Mnogokrat, recimo pri volitvah, ko bi morali storiti kot državljani svojo dolžnost, ne veste, kako bi se ravnali. Idite k učitelju, on vam bo prav svetoval. Saj vam za to ne bomo niti toliko računali, koliko plačate, recimo za krst, ali pa za kak kratek pogovor advokatu. Recite mu samo, če ne boste pozabili, „Bog vam plati!“ itd. Gospod Rakuša, kaj si pa mislite vi? Vi tukaj govorite tako splošno, kakor bi bili vsi učitelji brez izjeme največji narod-

njaki. In vendar se je lani, po tisti učiteljski seji slabega spomina v Ormožu, pri kateri je kaj nadepoln mladič M—n svoje nemčurske burke in neumnosti v prisotnosti glasovitega Rannerja kvasil, pravilo po celem Ormoškem okraju, da sta samo dva ali trije učitelji narodni. Vsi drugi so namreč enosložno prikimali ali pa molčali. Takošnji gospodje tedaj naj svetujejo našim kmetom v eminentno narodnih rečeh, kakoršnje so pri nas skoro vse volitve? No, potem pa res pridemo daleč! Mislim pa g. R., da ste izprevideli, da ste ta stavek presplošno napisali. Če bi vi to povedali o svoji osebi, prav radi bi vam verjeli, ker vas poznamo. Tako pa, kakor ste jih napisali, ne zamerite, ne gre. — Ker pa smo že toliko povpraševali, ne moremo si kaj, vam g. R., še dati eno vprašanje. Kje za Boga pa ste vi izvedeli, da si mašnik za „sv. krst“ kaj računijo? Ali ne veste, da se sv. krst, kakor vsaki drugi zakrament, podeljuje brezplačno?! Bog si vedi, kaj vam je spravilo to ponesrečeno „frazo“ s peresa. Kolikor vem, še si celó naši narodni odvetniki ne računijo za kratke pogovore, tem manje pa č. duhovščina za to, za kar si računati ne sme. Ta stavek, če ne razžaljuje obeh stanov, vendar skoro gotovo duhovskega. Mi Slovenci pa bomo svoje duhovnike branili, in to tudi proti narodnjakom, če bi jih ti morebiti napadali. Kajti recí kdo, kar hoče, naša duhovščina še vendarle največ stori za nas, za naš narod. Gotovo bodo kmetje bolje storili, ako pred volitvo gredó vprašat svojega duhovnika, kateremu se ni treba bati izgube petletnih priklad, kakor pa če to storé pri marsikaterem dvomljivem g. učitelju (vsaj našega okraja). Če pa ste morebiti, g. R., napisali ta stavek iz nevednosti, tedaj vam povem to-le: Tisti krajcarji, ki se plačujejo po krstu, ne plačujejo se za krst, ampak za upisovanje v krstno knjigo. Če pa ta svota znesa v teku jednega leta nad 30 gld., je zaračunjena v fasisi. Za „krst“ se tedaj ne plačuje, a tudi zastonj se duhovnikom ne dajejo tisti krajcarji, morebiti kot kakšen „trinkgeld“, ampak zaračunjeni so mu v plači. To gospod, da se boste drugokrat vedeli ravnati. Sicer pa brez zamer!

—r—

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Iz delegacij, čijih zborovanje je sedaj na Dunaju, ne sliši se nič kaj posebnih reči. Gotovo je samo to, da Ogri pojó hvalo ministru zunanjih zadev, grofu Kalnokyju, nekam jezé pa se zoper ministra skupne vojne, grofa Bylandta. Poslednji jim je premalo mardjarsk a ravno to, mislimo, še je za nj — hvala. Zborovanje bode delegacij najdalje do 24. no-